

[Jesper Simonsen.]

i Sagernes endelige Paadømmelse. Jeg kan ikke dele denne Bedømmelse af Forholdet. Det er dog vist ikke saaledes, at Folk i Almindelighed vil interessere sig for, om 5 eller 9 Dommere har deltaget i en Sags Paadømmelse. Alle andre Steder i Verden nøjes man ogsaa med, at Højesteretsafgørelserne træffes af et saadant mindre Antal Dommere; hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne gøre det samme her, navnlig naar Adgangen til at lade den samlede Højesteret paadømme større Sager bevarer? Det maa dog anses for ubestrideligt, at det i mange Sager er overflødigt, at 9 eller flere Dommere deltager i Paadømmelsen.

Regeringsforslaget aabner en vis Adgang til at konstituere Dommere i Højesteret. Der har vistnok aldrig vist sig nogen praktisk Trang til en saadan Beføjelse for Regeringen, og den vil blive endnu mindre paakrævet, hvis Forslaget om Højesterets Deling vedtages. Højesterets Beføjelse til at tilkalde Landsdommere har, saa vidt jeg ved, aldrig været benyttet. Under disse Omstændigheder er Udvalget enedes om at foreslaa, at man bliver ved den bestaaende Ordning, hvorefter der ikke kan ske midlertidig Beskikkelse som Højesteretsdommer.

Efter denne Omtale af Ændringsforslagene angaaende Højesteret skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Sagførerordningen. Her maa jeg forudskikke, at der nu vel kan siges fra alle Sider, maaske med en enkelt Undtagelse, at være Enighed om, at Ændringer i den bestaaende Sagførerordning er paakrævede eller uundgaaelige. Alle Partier i Rigsdagen er enige herom, om end der endnu ikke er Enighed i Henseende til, hvorledes Ordningen skal være. Fra de sagkyndiges Kreds faar samme Erkendelse Udtryk, Sagførernes egne Organisationer har vidtgaaende Ønsker om Ændringer; Lovgivningsmagten har saaledes al mulig Grund til at bestræbe sig for at faa en Nyordning tilvejebragt. Udvalget har behandlet Spørgsmaalet meget indgaaende, saavel i selve Udvalget som i et Underudvalg, og om en Del er der opnaaet Enighed, men der er endnu Divergenser, endda ret væsentlige. Der var den Svaghed ved Regeringsforslaget, at det skabte en ret indviklet Ordning med Hensyn til Adgangen til at møde for Højesteret. Det samme har i større eller mindre Grad været Tilfældet med de fleste af de Forslag, der hidtil har været fremme. De bærer alle Præg af at være Kompromisser; Mellemstandpunkter mellem gammelt og nyt. Et Flertal indenfor Udvalget

— et Flertal, hvis Sammensætning jeg senere skal gøre Rede for — har tilstræbt at opstille en enklere Ordning, afpasset efter de bestaaende Forhold, saaledes som de faktisk er nu. Udviklingen gaar utvivlsomt i Retning af, at Sagførerne praktisk talt deler sig i 2 Hovedgrupper, hvoraf den ene dyrker Proceduren, Udførelsen af Rets-sager, som sin Hovedinteresse, medens den anden væsentlig eller udelukkende helliger sig Sagførerens øvrige Gerning. Under den bestaaende Ordning faar vi da dels Sagførere, der procederer, og Sagførere, der praktisk talt ikke gør det, dels Overretts-sagførere, der procederer, og Overretts-sagførere, som man saa at sige aldrig ser i Retten. Noget tilsvarende gør sig gældende for Landsretssagførernes Vedkommende og vistnok ogsaa til Dels for Højesteretssagførernes. De Sagførere, der ikke har Interesse for Procedure, ser sig imidlertid nødsaget til at fuske noget i Faget, om jeg saa maa sige, for at opnaa den Anseelse, som man mener knytter sig til Titelen Landsretssagfører eller Højesteretssagfører. Paa den anden Side er Betegnelserne eller Titlerne for saa vidt misvisende, som de ikke angiver, hvad vedkommende Sagfører væsentligt giver sig af med, hvor hans Interesse og Erfaring ligger. Den nærmest liggende Slutning ud fra de anførte Betragtninger maa da blive den, at der blev 2 sideordnede Betegnelser for Sagførere, efter som de havde valgt Proceduren eller den øvrige Sagførergerning som deres egentlige Virkefelt, f. Eks. henholdsvis Advokat og Prokurator, eller Regeringsforslagets: Advokat og Sagfører. En saadan Deling i 2 Grupper har imidlertid visse Svagheder i andre Henseender, og Udvalget er derfor enedes om at foreslaa, at der i Fremtiden kun bliver een Betegnelse for alle Sagførere, uanset om de har Procedure-Berettigelse ved de overordnede Retter eller ej, nemlig den danske Betegnelse „Sagfører“. Ændringsforslaget herom og Ændringsforslagene vedrørende Sagførervæsenet i det hele findes under Nr. 60 og de følgende Numre.

Hele Udvalget er endvidere enigt om at foreslaa, at man for overhovedet at blive Sagfører skal have bestaaet juridisk Embedseksamen med mindst 1ste Grad af 2den Karakter, dog kan Justitsministeren dispensere fra denne Eksamensfordring, naar ganske særlige Omstændigheder taler derfor. Denne Eksamensfordring betyder en Skærpelse i i Forhold til Regeringsforslaget, som kun krævede juridisk Embedseksamen og ikke nogen bestemt Karakter. Et Flertal inden-